

**KURTULUŞA, CUMHURİYETE ve SITMAYA
ADANAN YÜREK:
DR. FERRUH NİYAZI AYOĞLU'NUN ANILARI**

Dr. Ferruh Niyazi AYOĞLU

Zonguldak 2008

**KURTULUŞA, CUMHURİYETE VE SITMAYA
ADANAN YÜREK:
DR. FERRUH NİYAZİ AYOĞLU'NUN ANILARI**

Dr. Ferruh Niyazi Ayoğlu

Zonguldak 2008

**Kurtuluşa, Cumhuriyete ve Sıtmaya Adanan Yürek:
Dr. Ferruh Niyazi Ayoğlu'nun Anıları**

Dizgi : Dr. Ferruh Niyazi Ayoğlu

Basım Tarihi : Şubat-2008

ISBN : 908-605-0072-00-6

Baskı : Poyraz Ofset – (0312) 384 19 42

Zonguldak Tabip Odası Yayınları 01-2008

100. Yıl Gezi Yolu Sokak Tenis Kortu Karşısı No 587

Fener-Zonguldak

Telefon: 372-253 0096

Faks: 372 253 9508

---

*Eşim Hilal,
Oğlum Umur ve
Hekim Adayı Genç Meslektaşlarıma...*

KURTULUŞA, CUMHURİYETE VE SITMAYA ADANAN YÜREK

1888 yılında Antalya'nın Elmalı İlçesi'nde Nuhtar Mahallesi'nde doğmuş. Hacı Halil Efendi'nin üçüncü erkek çocuğu. Babası ve kardeşleri ziraat ve ticaret ile uğraşmış. İlkokulu Elmalı'da, ortaokulu İzmir ve Midilli'de, liseyi Midilli'de okumuş. 1907'de İstanbul'da Tıbbiye öğrenciliğine başlamış. İkinci Meşrutiyet'in ilanı ile politikayla tanışmış. Osmanlı Demokrat Fırkası'na girmiş. Hakimiyet-i Milliye gazetesinde dönemin iktidarını eleştiren sert yazılar yazmış. 1909 yılında 31 Mart Olayı sırasında arkadaşlarıyla birlikte Hareket Ordusu'na katılmışlar. 1912 yılında altı ay kadar Yüzbaşı rütbesiyle yedek subay olarak Balkan Savaşı'na katılmış. Sercerrah Albay Hasan Basri Bey'in kızı Saime Hanım ile evlenmiş. 1913'de Sadrazam Mahmut Şevket Paşa'nın öldürülmesi sonrasında toparlananlarla birlikte Bekirağa Bölüğü'nde "misafir" edilmiş ve Sinop'a sürgüne yollanmış. Tıbbiyedeki hocasının aracılığı ile yirmi gün kadar süren sürgünden dönmüş. Döndüğünde yaptıklarının ve yazdıklarının bilindiği, bunlardan vazgeçmezse, o günlerde sıkça yaşandığı gibi yurtdışına sürülebileceği veya öldürülebileceği konusunda "uyarılmış", yoluna devam edeceğini söylemiş. Aynı yıl Ağustos ayında Tıbbiye'den mezun olmuş. Kayınpederinin İstanbul'da bulunduğu göreve karşın, Simav Hükümet Tabibi olarak göreve başlamış. Temmuz 1914'de Kütahya Belediye Tabibi olarak, 31 Aralık 1915'de Bitlis Merkez Tabibi olarak terfi ettirilmiş. Bitlis'in Rusların istilasına uğramasıyla İstanbul'a çağırılmış ve askere alınmış. Terhis olacağı 1919 yılının Ocak ayına kadar İran, Irak ve Halep cephelerinde yedek subaylık yapmış, harp madalyası almış. İstanbul'dan yola çıkıp, yeniden İstanbul'a dönene kadar gördüklerini, yaşadıklarını ve düşüncelerini, daha sonradan daktiloya çekeceği, not defterine yazmış. Notlarını tuttuğu kalemi kırıldığında çok üzülmüş. Kardeşinin ölüm haberini cephedeyken almış. Savaş sonrası İstanbul günlerinde Etibba-yı Mülkiye Cemiyeti Genel Sekreterliği yapmış. 18 Mayıs 1919'da Kastamonu Sağlık Müdürü olarak görevlendirilmiş. Kastamonu Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin kuruluş ve çalışmalarına katılmış, Kuvvayı Milliyeci gençlerle birlikte Gençler Kulübü adında bir örgüt kurmuş ve başkanlığını yapmış Eşi Saime Hanım, Kastamonu'da "ilk" Müdafaa-i Hukuk Kadınlar Cemiyeti'nin kuruculuğunu ve okuma-yazma bilen tek kadın olduğu için de Genel Sekreterliğini yapmış. Yerel gazetelerde ulusal bağımsızlık savaşı ve milli mücadeleyi destekleyen, halkı bu davaya katılmaya çağıran yazılar yazmış. Hilafet Orduları Safranbolu'ya yürürken direnişe katılmış. 6 Ekim 1920'de bir derece terfi ettirilerek Sivas Sağlık Müdürü olmuş, 19 Mayıs 1921'de Kayseri Menzil Hastanesi Başhekimisi olarak görevlendirilmiş, 100 yataklı olan bu hastane Sakarya Savaşı sırasında 1800 yataklı olarak çalışmış. Elazığ Sağlık Müdürü olarak 11 Şubat 1922'de tayin edilirken aynı zamanda Diyarbakır ve Mardin Havalisi Sağlık Müfettişi unvanı verilmiş, havzada yaygın ve tehlikeli boyuta ulaşan bulaşıcı hastalıklarla savaşmış ve bir derece terfi etmiş. İzmir'in kurtarıldığı gün Elazığ'daymış, arkadaşlarıyla beraber sabaha kadar bu haberi kutlamış, Kurtuluş'un şerefine zeybek oynamış. 1923'de Meclis'in yenilenmesi çalışmalarında Elazığ'dan milletvekilliği düşünülmüş. Mustafa Kemal, "mecliste arkadaşlığından yararlanmak isteriz, Elazığ milletvekilliği adaylığını isteyip istemediğinin bildirilmesi" şeklinde bir telgraf yollamış. Yanıtı, "Paşa Hazretlerinin teveccühlerine arz-ı şükran ederim, meclise iştirakimi emir buyuruyorsa kendi memleketim olan Antalya'dan aday gösterilmeme müsaadelerini istirham ederim" olmuş. Cevabına karşılık Mustafa Kemal, "Antalya'ya gitsin, muvaffakiyeti me'mul olursa aday gösterilmek suretiyle

vaziyeti takviye edilecektir" şeklinde emir bildirmiş. Antalya'ya gitmiş, ancak Müdafaa-i Hukuk adayları arasında adını görememiş.

18 Şubat 1923'de Diyarbakır Sağlık Müdürlüğü'ne tayin edilmiş, izinli olarak 2 Ekim 1923'de Antalya'ya gelmiş, 8 Ekim 1923'de istifa ederek Antalya'da serbest hekimlik yapmaya başlamış. İtalyanların Antalya'yı işgalinde tutuklanan ve "alınıp götürülen" yurtseverlerden Mehmet Emin Bey'in yayınladığı günlük Antalya Gazetesi'nde başyazarlık yapmış. Milletvekili olamamasını protesto eden Elmalı Belediyesi Encümenleri topluca istifa etmiş, encümenlik seçimleri tekrarlanmış ve encümene seçilmiş. İtalyan tehlikesinin ayırında ve milli davanın korkusuz bir savunucusu olan Mehmet Emin Bey ile birlikte, Akdeniz Gazetesi'nde İtalyan işgali ve %76'sında dalak büyüklüğü olan Antalya'nın sıtma savaşına alınması yönünde mücadele etmişler, sonunda İtalyanlar okullarını ve hastanelerini kapatarak Antalya'dan ayrılmak zorunda kalmışlar. Memleketin sıtma nedeniyle yaşadığı sıkıntıları ön plana alan Akdeniz Gazetesi, memleketin bu derdine "sıkça" yer vererek Sağlık Bakanlığı'na ağır eleştiriler yapınca, Refik Saydam'ı kızdırmış.

Başyazarlığını yaptığı Akdeniz Gazetesi'nin kapanmasından sonra, kendisi, yine aynı isimle cumhuriyetçi ve inkılapçı bir gündelik gazete çıkarmış, ağır eleştiriler içeren yazılar yazmış. Sağlık Bakanlığı'nın gazete ilanlarıyla sıtma mücadelesi için hekim aradığını görünce 1932 yılında bu mücadelede görev almak istemiş, kendisine "dargın" olan Sağlık Bakanlığı başvurusunu reddetmiş, ancak "rica" ile bir şube tabipliği verilmiş. 1933'de Antalya Kaş, 1934'de Aksaray, 1935'de Niğde, 1936-1938'de İstanbul Sıtma Mücadele Tabipliklerinde çalışmış, Kaş ve Aksaray'da büyük bataklıklar kurutulmuş, Beykoz'un Riva Deresi kıyılarında sıtmadan kavrulanların yardımına ilk koşanlardan biri olmuş. Refik Saydam'ın ölümünden sonra, 1944 sonlarında Mardin ve Diyarbakır Sıtma Savaş Başkanı olarak görevlendirilmiş ve bu illerde sıtma savaş örgütünü kurmuş. 30 Temmuz 1946'da terfi ederek Manisa bölgesine tayin edilmiş, burada bir yıl çalıştıktan sonra 1947 Temmuz'unda Burdur, Isparta ve Antalya'yı çerçevesine alan Antalya Sıtma Savaş Başkanlığı'na getirilmiş, 1950 yılı seçimlerinde Cumhuriyet Halk Partisi'nden milletvekili adayı gösterildiği için emekliye sevk edilmiş.

20 Eylül 1950-17 Mayıs 1954 yılları arasında Sağlık Bakanlığı yapan Dr. Ekrem Hayri Üstündağ döneminde yayınlanan 162 numaralı albümde, onun sıtma mücadelesi için Antalya'da yayınlanan yazılarından bazı bölümler yer almış ve İngilizceye çevrilmiş, sıtma mücadelesinde başardığı büyük arazi ıslahatına ait fotoğraflar da albüme eklenmiş, 1953 yılında Ekrem Hayri Üstündağ tarafından yazılan bir mektupla albümün bir örneği kendisine hediye edilerek hizmetlerine teşekkür edilmiş.

Kırmızı kurdeleli İstiklal Harbi Madalyası verilmiş. Sıtma mücadelesinde çalıştığı her yıl hükümetçe para ödülüne layık görülmüş. Kurtuluş Savaşı yıllarında Müdafaa-i Hukuk teşkilatında aktif görev almış, her gittiği yerde Kızılay, Çocuk Esirgeme Kurumu, Halk Evi ve Türk Ocaklarında çalışmış. Emeklilik yıllarında da çeşitli yerel gazetelerde yazılar yazmış.

1963 yılında Antalya'da ölmüş. Öldüğünde, eşi Saime Hanım, hasta yatağında söylediği şu sözlerin mezar taşına yazılmasını istemiş: "Bütün ömrünü milletin sıhhatine ve aydınlanmasına vakfetti. Sıtma savaşına ilk başlayanlardan ve onu muvaffak kılanlardan biridir. Bir halk çocuğu olarak doğdu, bir halk çocuğu olarak yaşadı ve bir halk çocuğu olarak öldü."

Demokrasi ateşiyle yanan bir genç, tam bağımsızlık ülküsüne inanmış bir Kuvvayı Milliyeci, Anadolu insanına hizmeti yaşamı felsefesi sayan bir yurtsever, kendi mezar taşını yazan bir insan.

Adı Dr. Ferruh Niyazi Ayoğlu.

Sağlık Bakanlığı'nın 139 sicil numaralı memuru.

Benim dedem.

ÖNSÖZ YERİNE

Üniversite sınavına hazırlandığım günlerden biriydi. 1982 senesinin Mayıs başları. Babama ait en net anılarımdandır, onun günün ilk ışıklarıyla uyanışı ve pilli radyosundan haberleri dinleyişi. Akciğer kanseri nedeniyle yaşamının son günlerini yaşadığını biliyorduk babamın. Son dönemlerde eskisi gibi hemen her gün olmasa da, kendini iyi hissettiği günlerde olduğu gibi, sabahın ilk ışıkları ile uyanmış, pencerenin önündeki koltuğa oturmuş, pilli radyosundan haberleri dinliyordu. Onun bilmediğini sandığımız hastalığını galiba biliyordu babam. Çok iyi anımsıyorum, yaşlı bozkır kenti güneşli bir mayıs sabahına uyanmaya hazırlanıyordu. Üniversite sınavının ilk basamağını oldukça iyi bir puanla aşmış, bir yandan ikinci aşamaya hazırlanıyor, bir yandan da tercihlerimi netleştirmeye çalışıyordum. Babam, kucağındaki radyoyu camın önüne bırakarak hangi tercihleri yapacağımı sordu. Yanındaki koltuğa oturup, tercihlerimin tıp ve mühendislik alanında olacağını, hocalarımla mühendislik alanını tercih etmemi önermelerine karşın doktor olma isteğimin daha ağır bastığını söyledim. Babam, geleceğe yürüyen oğlunu seyreden bir babanın gözleriyle bana bakıyordu. Pencereden süzülen yumuşak ışığı da, babamın bana bakan gözlerini de çok iyi anımsıyorum. Babamın bana bakan gözlerindeki anlamı ise, şimdilerde, oğlum Umut'a bakarken anlayabiliyorum. Bana O'ndan söz ederek, "herkes doktor olabilir, istiyersen sen de olursun, olacaksan doktor değil, onun gibi bir hekim olmalısın" dedi. Bu konuşmamız, birkaç gün sonra kaybedeceğim babamla yaptığımız başbaşa son sohbet oldu. O sabah babamın bana, bir miras gibi bıraktığı üç öğütten birisiydi bu; doktor değil, hekim olmak.

Dedemi hiç görmedim. Ben doğmadan önce ölmüş, onun ölümünden sonra doğduğum için de bana onun ismini vermişler. Ancak, yaşamımın önemli bir bölümünde, aklımın bir köşesinde, oralar da bir yerlerde, hep benimle beraber olduğunu duyumsadım. Tıp Fakültesi'ni kazanmış, bir yandan da onun nasıl bir hekim olduğunu çözmeye çalışıyordum. Onunla birlikte yaşayanların anlattıklarını dinlerken aldığım notlarsa birikip duruyordu. Fakültenin sonuna doğru düşler kurulur, herkes kendine bir uzmanlık alanı belirlemeye çalışır. Fakültenin son yılında, Halk Sağlığı ile tanışıp, sevgili hocalarımla Prof. Dr. Çiğdem Bumin, Prof. Dr. Mehmet Ali Bumin ve Prof. Dr. Remzi Aygün'ün de etkileriyle Halk Sağlığı'na gönül verdim. Halk Sağlığı stajım boyunca, onun aslında bir "Halk Sağlıkçısı" olduğuna, Halk Sağlıkçısı olmanın ise Halk Sağlığı eğitimi almaktan farklı bir şey olduğuna inandım. Artık ne olmak istediğimi daha iyi biliyordum. Sonunda fakülteyi bitirip zorunlu hizmete gittim. Her fırsatta, beni etkileyen ve düşündüren bu yaşam öyküsünün izini sürdüm. Onunla ilgili gazete kupürlerini, ondan söz eden satırları biriktirdim. Belki bir gün onunla ilgili bir kitap yazabilmek düşü cebimde sınırsız duruyordu. Antalya'ya yaptığım bir yolculukta, Sıtma Savaş Başkanlığı'ndan onun bir su baskınından şans eseri kurtulan dosyasını buldum.

Halk Sağlığı Doktora eğitimimi bitirip 2001 yılında Zonguldak Karaelmas Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı'nda Öğretim Üyesi olarak göreve başladıktan sonra, Dekanlığımızın isteğiyle birinci sınıf öğrencilerimize Tıp Tarihi dersleri anlatmakla görevlendirildim. Bir parçası olmaktan her zaman büyük keyif aldığım Tıp Tarihi derslerinde, zaman zaman onun yaşadıklarını öğrencilerimle paylaşarak, hekim olmanın sorumluluğunun yalnızca hastaların tedavi edilmesiyle sınırlı olmadığını, bundan çok daha ötede olgular içerdiğini, yaşama ait her olgunun doğal olarak hekimlerin ilgi alanına girdiğini hekim adayı genç meslektaşlarıma anlatmaya çalıştım. Öğrencilerimden gelen geri bildirimlerin de etkisiyle, onun yaşadıklarını anlatan bir kitap yazma düşüncem yoğunlaştı. Cebimdeki düş giderek ısınıyordu.

Elimdeki bilgileri derlemeye çalıştığım günlerde, onunla ilgili bir yazı yazmak için izini süren başka birisi, Mustafa Üstün, Antalya'dan bana ulaştı. Mustafa Üstün, elinde bulunan belgeleri hiç düşünmeden benimle paylaştı ve beni onunla ilgili bir şeyler yazma düşüncemde yüreklendirdi.

Araştırmalarım beni bir kitap denemesine ulaştırmıştı. Onun, anılarından yola çıkarak, ağırlıklı olarak Kurtuluş Savaşında yaşananları aktardığı bir kitap denemesine giriştiğini ve daktilo edilmiş bu denemenin de Prof.Dr. Afet İnan'ın önerisiyle Türk Tarih Kurumu arşivine verildiğini öğrendim. Bu kitap denemesine de Aynur Gedil'in değerli yardımlarıyla ulaştım. Yazdıklarını bilgisayar ortamına aktarmakla uğraştığım günlerden birinde bir sürpriz daha oldu. Yedek subay olarak katıldığı 1. Dünya Savaşı'nda bir günlük tutmuş, cephedeki anılarını ve izlenimlerini kağıda dökmüştü. Daha sonradan daktilo ettiği bu notları Hüseyin Akkoç benimle buluşturdu. Anladım ki, yaşadıklarını aktardığı bir kitap yazmak istemiş, el yazması notlarını yaşananlardan yıllar sonra daktiloya çekmişti. Üstelik, yıllar sonra daktiloya çektiği anılarına zaman zaman geçmişte yaşananlara yönelik yorumlar da eklemişti.

Yazıları arasında özellikle ikisini defalarca okudum. Bunlardan birisi kitap denemesinin başlangıcına yazdığı şu satırlardı: "Kurtuluş Savaşımız, yalnız kendi tarihimiz için değil, dünya tarihi için de benzersiz bir hazinedir. Bu tarihi yazan ve yaratan Atatürk, milletine inanan bir liderin elinde, öldüğü sanılan bir milletin neler yaratabileceğinin örneğini dünya tarihine mal etmiştir. Kurtuluş Savaşı yıllarını yaşayanların gördüklerini, bildiklerini yazmaları veya aktarmaları bana göre bir tarih borcudur. Bilinen ve görülenlerin değeri var veya yok diye düşünerek bildiğimizi mezara götürmeye hakkımız yok. Yaşananların Türk gençlerine anlatılması gereğine inanıyorum."

Defalarca okuduğum metinlerden ikincisi, Nurettin Peker tarafından yazılan "İstiklal Savaşı Resim ve Vesikalarla İnebolu-Kastamonu ve Havalisi Deniz ve Kara Harekatı" başlıklı kitabı, torunu Hüseyin Akkoç'a verirken, kitabın başına düştüğü 24 Nisan 1957 tarihli el yazması nottu. Onunla aynı aileden olanları onurlandıran ve -bence- bir miras niteliğinde olan bu notta şunlar yazıyor: "Vatanımız ve milletimiz tarihin en büyük felaketine uğradı. Onu Mustafa Kemal kurtardı. İşte bu kitap anneannen ve deden benim ona ilk inanan ve onun emrinde vatan hizmetinde bulunan insanlardan olduğumuzu yazar. Sen, tarih boyunca vatan vazifesini başarmaya çalışmış bizim gibi naçiz insanların torunusun. Tarih sizi de bizler gibi tarihe mal etsin."

Aslına bakılırsa, onun yazdıklarına ulaşmak bir yandan sevindiriyorken, bir yandan da hüznölendirdiyordu yüreğimi. Yıllarca cebimde sımıcak taşıdığım onun yaşamını yazma düşüm, kayıp gidiyordu ellerimden. Anlaşılan, yapabileceğim en doğru iş, onun yazmak istediği kitabı bitirmek olacaktı. Kitabı oluştururken onun yaşamıyla ilgili yazdıklarını elimden geldiğince tarih sırasına koyarak aktarmaya çabaladım. Notların bilgisayar ortamına geçirilmesinde kocaman yürekli sevgili dost Hakan Kalyon önemli katkılar sağladı. Sevgili eşim, Akdeniz Gözlüm, geceler boyu gösterdiği sabır ve kitabın bitirilmesine yönelik yüreklendirmeleriyle daima yanımda oldu.

Kitabın ana kurgusu, 1. Dünya Savaşı öncesinden başlayıp ölümünden önce Antalya'da yaşanan emeklilik günlerine uzanan 12 ana bölümden oluşuyor. Ana bölümleri iki özel bölüm izliyor. Bunlardan ilki anıların çeşitli yerlerinde Atatürk için yazdıklarını içeriyor. Özel bölümlerden ikincisi ise 1972 yılında yapılarak Cumhuriyet Gazetesi'nde bir yazı dizisi olarak yayınlanan röportajda eşi Saime Hanım'ın aktardıklarını içeriyor. Yaşamının büyük bölümünü paylaştığı Saime Hanım'ın aktardıkları o günlerde yaşananlara yönelik önemli ipuçları içeriyor. Eleştiriye açık olmakla birlikte, yaşamının her anında eşinin yanında yer alan Saime Hanım'ın bu kitapta olması bir tür "yazar tasarrufu" olarak da kabul edilebilir. Ana bölümlerin başlangıcında bir bölüm daha var. Onunla birlikte yaşamış olanların aktarımlarından aldığım notlarla senaryolaştırdığım bu bölüm Dr. Ferruh Niyazi'nin ölümünden bir yıl önce 9 Eylül 1962'de Antalya Gazetesi'nde yayınlanan ve beni çok etkileyen yazısını içeriyor.

Kitapla ilgili birkaç bilgiyi daha paylaşmak gerekiyor. Kurtuluş Savaşımızın önemli isimlerinden Albay Şefik Bey, yazdığı Harp Ceridesi'nin bir örneğini güvenerek Elazığ'da ona vermişti. Yakın dosttular. Albay Şefik Bey, Antalya'ya her gelişinde onu evinde arayıp bulmuştu ve yazdıklarından

alıntılar yapmasına da izin vermişti. Onun kitap denemesinde Albay Şefik Bey'in Harp Ceridesi'nden zaman zaman yaptığı alıntıları, Şefik Bey'in yazdıklarıyla karşılaştırma şansım olmadığı için kitaba almadım. Yazdıklarına tek müdahalem, aktarılanları daha kolay okunur ve daha kolay anlaşılır hale getirebilmek için eski sözcüklerin yerine olası olduğunca yenilerini koymak oldu. Bir de yer ve mekan isimleri var günlük notlarda. Elde edebildiğim haritalardan hepsini tek tek aramaya çalıştım. Kimilerini buldum haritalarda, kimilerini bulamadım. Bulabildiklerimi olası olduğunca doğru aktarmaya çalıştım, bulamadıklarına ise dokunmadım. Yıllar önceki isimlerin değişmesi veya haritalardan silinmiş olmaları olasılığına karşı, bulamadığım bu yer ve mekan isimlerini de notlarda olduğu gibi aynen yazdım. Pek çoğunun günümüzde yaşananlara da uyumlu olduğuna inandığım düşünceler ve yorumlamalara özellikle hiç dokunmadım. Ona ait bazı düşünce ve yorumlar haklı veya haksız bulunabilir. Hatta tartışılabilir de. Ancak, bunların, o günleri yaşayan bir Anadolu insanının, bir hekimin neler duyumsadığını, yaşanan bazı olayların üzerinden 40 yıla yakın bir süre geçtikten sonra geriye dönüp nasıl yeniden değerlendirildiğini göstermesi yönüyle önemli olduğuna inanıyorum.

Kitabın oluşmasında destekleriyle bana güç veren sevgili eşim Hilal Ayoğlu'na, Hüseyin Akkoç'a, Hakan Kalyon'a, Mustafa Üstün'e, ve isimlerini tek tek yazma şansım olmayan öğrencilerime yürekten teşekkür ederim. Bir teşekkür borcum daha var: Dr. İbrahim Aydoğdu'nun şahsında kitabın sizlere ulaşabilmesini sağlayan, tatlı bir rastlantı ile yıllar önce onun yaptığı gibi, genel sekreterliğini yaptığım, meslek örgütüm Türk Tabipleri Birliği Zonguldak Tabip Odası'na. Kitabın önemli bir eksiği kaldı: Onun çeşitli gazetelerde yazdığı yazılar. Bazı örnekleri elimde olsa da henüz tümüne ulaşabilmiş değilim. Sizler bu satırları okurken ben o yazıların peşine düşmüş olacağım. Bu yolculuğun ne kadar süreceğini ise bilmiyorum. Ancak, gün olur da gazete yazılarını biraraya getirip kitaplaştırabilirsem, sanırım ona olan teşekkür borcumun geriye kalanını da ödemiş olacağım. Aslına bakılırsa onun öyküsü, ülkemizin yok oluşunu planlayan emperyalizmin ağır ve acımasız işgali altında Kurtuluş'u ve Cumhuriyet'i yaratan insanların binlerce öyküsünden sadece biri. Düşünceleri ve inançları ne olursa olsun, yurtseverlik noktasında birleşen, "bağımsızlık benim karakterimdir" diyerek inandıkları yolda yılmadan ve eğilmeden yürüyen binlerce insandan sadece birisinin öyküsü. Sadece bu noktadan hareketle bile -bence- önemli ve değerli. Dilerdim ki bu öykülerin tümü anlatılsın, yeni kuşaklara aktarılsın, yeni kuşaklar yaşadıkları bu güzel ülkenin neler pahasına yaratıldığının bilinciyle yoğrulsun ve ülkelerini ölümüne sevsin.

Her Tıbbiyeli mesleğiyle gurur duyar. Eğitimi süresince ona mesleğinin nasıl özveri gerektirdiği, karşılaşacağı tüm zorluklara insan yaşamı adına nasıl göğüs germesi gerektiği ve şartlar ne olursa olsun daima yaşamdan yana olması gerektiği anlatılır. Gerçekten de bu anlamda, bir yaşam biçimidir Tıbbiyeli olmak. Anlatılanların, bugünün Tıbbiye'lerinde okuyan ve gizli bir gururla hekimlik mesleğinin "ne denli zor" olduğundan söz eden genç Tıbbiyelilere, ufuklarını genişletecek katkılar yapacağı düşüncesindeyim. Daha da önemlisi, içinden geçtiğimiz ve Cumhuriyet'in kazanımlarının tehlikelerle karşı karşıya olduğunu görerek kaygılandığımız süreçte, anlatılanların, yapılacakların hiçbir zaman tükenmediğini göstererek, ülkemize ve ülkemiz insanına duyduğumuz inancı ve yarılara yönelik umudumuzu körükleyeceği inancındayım.

Dr. Ferruh Niyazi Ayoğlu
Zonguldak-2008